

"Parasta dekkariviihdettä." SKÅNSKA DAGBLADET

NINNI SCHULMAN

TAMMI

Juhlimaan tulkaa

NINNI SCHULMAN

Hagfors-sarja:

Tyttö lumisateessa (2010, suom. 2017)

Poika joka ei itke (2012, suom. 2018)

Vastaa jos kuulet (2013, suom. 2019)

Älä kerro kenellekään (2015, suom. 2020)

Tervetuloa kotiin (2016, suom. 2021)

Kun kellot seisahtuvat (2019, suom. 2022)

Juhlimaan tulkaa (2021, suom. 2022)

Tyttölapsi nro 291 (2020, suom. 2022)

NINNI SCHULMAN

Juhlimaan tulkaa

Suomentanut Iina Quist

TAMMI

HELSINKI

Sivulla 360 olevan sitaatin Göran Tunströmin teoksesta *Kuuvieras*
on suomentanut Arto Häilä.

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS *Dagen är kommen* ILMESTYI 2021.

COPYRIGHT © NINNI SCHULMAN 2021

PUBLISHED BY AGREEMENT WITH HEDLUND AGENCY

SUOMENKIELINEN LAITOS © IINA QUIST JA TAMMI 2022

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ.

PAINETTU EU:SSA

ISBN 978-952-04-3750-3

KESKIVIikko 22. JOULUKUUTA

1

”MILLOIN ME pysähdytään syömään?”

Ellan kimeä ääni kuului takapenkiltä.

”Puolen tunnin päästä suunnilleen”, sanoi Heidi irrottamatta katsettaan maantiestä.

Lumisade oli yltynyt heidän lähdettyään Gävlestä, ja tietä hädin tuskin näki. Kent oli tottunut kuski ja suoriutui pitkistäkin välimatkoista säässä kuin säässä, mutta oli kuitenkin eri asia ajaa lisävaloilla ja hyvällä näkyvyydellä varustettua kuorma-autoa kuin heidän pienikokoista farmariaan.

”Mitä?” Ella sanoi.

”Puolen tunnin päästä”, Heidi sanoi lujempaa ja selvemmin. Ehkä tarpeettoman lujaa ja selvästi. Hän yritti kuulostaa lempeämmältä lisätessään: ”Toivottavasti.”

Heidi vilkaisi nopeasti takapenkille, jossa molemmat lapset olivat jo kumartuneet jälleen taulutietokoneidensa puoleen ja istuivat nyt kuulokkeet korvillaan. Heidän välissään kohosi kokonainen muurillinen paperikasseja, joiden reunoilta valui alas kimaltelevaa joululahjanarua.

Adidaksen paita Emanuelille, veljelle, ja hajuvettä tämän vaimolle Claudialle. Pikkupojille Legoja. Äidille oli ollut hankala löytää mitään, mutta lopulta Claudia ja Heidi olivat sopineet, että perheet ostaisivat yhdessä painopeiton, joka voisi auttaa levottomuuteen ja unihäiriöihin. Se oli maksanut yli tuhat kruunua. Isälle hän ei ollut ostanut vielä mitään, mutta ehtisi varmasti löytää tälle jotakin Hagforsista. Jouluaattoon oli kuitenkin vielä pari päivää aikaa.

Kent saisi häneltä Naturkompanietin hävyttömän kalliin takin, jota Heidi tiesi miehen himoinneen jo monen vuoden ajan. Se oli hänen tapansa osoittaa, että hän todellakin yritti antaa miehelleen anteeksi, vaikka se olikin vaikeaa ja vaati aikaa. Kaikesta huolimatta Kent ja hän kuuluivat yhteen.

Yksi kerta ei merkitse mitään, hän koetti ajatella. Yksi hairahdus seitsemäntoista vuoden jälkeen ei välttämättä ollut mikään katastrofi. Se saattoi johtaa myös johonkin hyvään. Ainakin hän oli lukenut, että niin saattoi käydä, jos asian vain hoiti oikealla tavalla.

”Minulla on kaamea nälkä”, Ella kitisi.

”Minä tiedän, kulta pieni.”

Perheen traditioksi oli muodostunut lounastaa Ludvikan McDonald’sissa joka kerta, kun he matkustivat kotipaikkakunnalle isoäidin ja isoisän luo, mutta tänään Heidiä ei huvittanut pysähtyä.

Levottomuus kaihersi hänen sisällään. Kännykkä oli hiestä tahmea. Hän oli pidellyt sitä koko matkan ajan kädessään, jotta yksikään puhelu ei jäisi häneltä huomaamatta.

Heidi olisi halunnut soittaa äidille ja isälle taas, mutta tajusi ettei siinä olisi mitään järkeä. Hän oli soittanut jo niin monesti, että oli lakannut pitämästä lukua. Ensimmäinen kerta oli ollut seitsemän paikkeilla hänen herättyään kotona Gävlen omakotitalossa. Hän oli ajatellut kysyä, toisivatko he mukanaan vielä jotain erityistä sen lisäksi, mistä oli jo sovittu. Kun kukaan ei vastannut, hän ajatteli isän olevan todennäköisesti ulkona limitöissä, eikä ajatellut asiaa sen kummemmin.

Toisen kerran hän yritti soittaa, kun he alkoivat pakata autoa. Kello oli silloin jo lähemmäs puoli kymmenen. Kun isä ei vastannut tuolloinkaan, hän alkoi huolestua. Hänen mielestään oli omituista, ettei isä ollut soittanut hänelle takaisin nähtyään kännykässään vastaamattoman puhelun, sillä isä oli nykyään hyvin tarkka näissä asioissa.

Kun Sam oli monien mutkien jälkeen löytänyt laturinjohtonsa ja kaikki istuivat vihdoinkin turvavöihin kiinnitettyinä

omilla paikoillaan, hän oli yrittänyt vielä kerran, mutta edelleen tuloksetta. Oliko äiti taas kaatunut? Olivatko he ambulanssissa matkalla sairaalaan? Mutta siinä tapauksessa isän olisi kyllä pitänyt soittaa.

Yli tunti sitten hän oli ottanut yhteyttä Emanueeliin ja Claudiaan, jotka asuivat Hagforsissa, ja kysynyt oliko kumpikaan heistä kuullut mitään Blomsteråsenista päivän aikana. Kumpikaan heistä ei ollut. Claudia oli juuri tehnyt sahrami-taikinan, mutta Emanuel lupasi ajaa paikalle heti töiden jälkeen, jos kukaan ei olisi kuullut heistä sitä ennen.

”Ehkä me voimme käydä tänään drive-inissä?” Heidi sanoi. ”Syödä autossa?”

”Minä voisin kylläkin verrytellä hetken”, Kent sanoi ja pyöritti hartioitaan.

”Koskeeko sinun selkääsi?” Heidi kysyi.

”Ei mitään hätää”, hän sanoi. ”Tarvitsen vain pienen tauon.”

”Selvä.”

”Yritä olla huolehtimatta”, hän sanoi.

Heidi hamusi istuinten välistä kivennäisvesipullon, kiersi korkin auki ja joi muutaman kulauksen.

”En ymmärrä, mitä on meneillään”, hän sanoi. ”Mikseivät he soita takaisin?”

Kent kaartoi McDonald’sin eteen ja pysäköi auton. Oli kuin olikin helpotus päästä suljetusta autosta ulos raittiiseen ilmaan. Lapset jättivät takit autoon ja kipittivät saappaissaan ja collegehousuissaan vasta sataneen lumen poikki. Sam oli tapansa mukaan vetänyt hupparin hupun päähänsä.

He seisoivat hetken tilausautomaateilla. Ella halusi kananugetteja, kuten aina, ja Kent BigMacinsa. Sam jatkaili eri vaihtoehtojen välillä, ja Kent huokaisi kovaan ääneen joutuessaan viime hetkellä palaamaan takaisin ja vaihtamaan QP:n McFeastiksi.

”Entä mitä sinä haluat?” Kent kysyi ja katsahti taaksepäin.

”Minulla ei ole oikein nälkä”, Heidi vastasi. ”Juustopurilainen ja kahvi riittää.”

He löysivät vapaan ikkunapöydän ja pujottautuivat istuimille. Heidi katseli perhettään heidän kääriessään ruokia pois paperipakkauksista ja muisteli edellisjoulua, jolloin kaikki oli ollut vielä lähes entisellään. Äidin muisti oli tosin jo heikentynyt, mutta hän ei ollut vielä saanut Alzheimerin taudin diagnoosia. Hän oli jaksanut laittaa janssoninkiusausta ja pyöritellä lihapullia, ja hän oli tunnistanut kolme lastaan sekä kaikki lastenlapsensa. Ylva, perheen iltatähti – yhdeksän vuotta Heidiä ja seitsemän vuotta Emanuelia nuorempi – oli saapunut Tukholmasta pienen poikansa Rubenin kanssa vuokra-autolla jouluaattoä edeltävänä iltana ja nukkunut entisessä huoneessaan, joka seisoi vieläkin koskemattomana. Ne olivat olleet todella ihania päiviä.

Mutta kuluneen vuoden aikana kaikki oli muuttunut nopeasti. Äiti oli mennyt tasaisesti huonompaan kuntoon, kunnallinen palvelutarpeen arvioija oli kartoittanut tilanteen, ja vanhemmille oli myönnetty kotipalvelua kevään korvalta eteenpäin. Nyt heillä oli käytössään hälytyn ja lääkedosetit, ja ruoka toimitettiin kotiin kerran viikossa. Sen lisäksi hänellä ja Kentillä oli ollut heidän yhteiselämänsä suurin kriisi.

Heidi katsoi kelloa. Puoli yksi. Jos Emanuel oli lähtenyt ajamaan heti rautatehtaalla lopetettuaan, hänen pitäisi olla näillä main perillä Gustav Adolfissa.

Heidi otti siemauksen kahvistaan, joka oli vihdoinkin jäähtynyt tarpeeksi, ja valitsi veljensä numeron. Kent näykyi ranskalaisiaan toisella puolen pöytää. Kartonkirasiassa oli jäljellä vielä puolet hampurilaisesta.

Puhelin hälytti kerta toisensa jälkeen, mutta kukaan ei vastannut.

”Aikooko Ylvakin tulla tänään?” Kent kysyi.

”Ei aavistustakaan”, sanoi Heidi. ”Hänestä ei koskaan tiedä.”

Niin se oli aina ollut. Ylva, joka oli ja pysyi pikkusiskona sanan joka merkityksessä, ajatteli vain itseään. Aina oli jokin seikka, joka kaikkien muiden oli otettava huomioon. Rubenin syntymän jälkeen se oli ollut Ruben, tai ennen kaikkea pojan

isä. Kaksi päivää ennen jouluaattoa ei vieläkään ollut varmaa, oliko hän tulossa ja milloin ja olisiko hänellä kolmivuotias mukanaan. Ja saisiko hän siinä tapauksessa jostakin auton lainaan, vai pitäisikö hänet hakea Karlstadin asemalta.

Ella nakersi nugettia etuhampaillaan perinpohjaiseen tapaansa. Kaksi palaa oli vielä jäljellä.

”Meillä on vähän kiire, kulta pieni”, Heidi sanoi.

Yrittäen hillitä turhautuneisuuttaan Heidi tarkisti Gustav Adolfin säätilan. Kahdeksantoista millimetriä sadetta ja miinus seitsemän astetta. Kunpa vain äiti ei olisi lähtenyt ulos harhailemaan ja taas eksynyt. Ehkä isä oli ulkona etsimässä häntä? Miten pitkään ihminen selviytyi vähissä vaatteissa tällaisessa säässä? Äiti olisi takuulla unohtanut myssynsä ja lapasensa.

Vihdoin Ella oli valmis, ja pakollisen vessareissun jälkeen he saattoivat jatkaa matkaa.

Minuutit kuluivat ilman että Heidi kuuli kenestäkään, ja hänen oli yhä vaikeampi istua aloillaan. Huoli oli kiristynyt tiukaksi solmuksi hänen vatsanpohjaansa.

Kun he ajoivat Fredriksbergin läpi, Heidi kirjoitti Emanuelille viestin.

”Miten siellä menee? Oletko matkalla? Soita minulle heti kun olet perillä. Olen todella huolissani.”

Hän tuijotti näyttöä ja odotti, että viesti kuitattaisiin luetuksi, mutta mitään ei tapahtunut.

Kolmen vartin päästä he alkoivat vihdoin lähestyä Gumhöjdeniä ja Gustav Adolfin vievää soratietä. Kun Kent hidasti vauhtia, Ella ja Sam nostivat päänsä. He tiesivät, ettei tästä ollut enää pitkä matka. Vain muutama hassu mutka.

”Joko alatte laskea?” Kent sanoi ja pienensi vaihdetta. ”Yksi.”

Samin murrosiän koettelema ääni tuskin erottui moottorin metelin alta, mutta Ella osallistui yhtä innokkaasti kuin aina ennenkin.

Heidi yritti kostuttaa huuliaan, jotka olivat liimautuneet kiinni hampaisiin.

Larssoneilla paloi joulukynttelikkö joka ikkunassa ja yhdessä omenapuussa kiemurteli jouluvalot.

”Kaksi”, Ella jatkoi seuraavan risteuksen kohdalla.

Vastikään tänne muuttaneet hollantilaiset näyttivät viettävän joulua kotonaan Amsterdamissa. Pikkuinen torppa pellon toisella laidalla seisoj pimeänä lumen peitossa.

”Jaaaa...”, Kent sanoi heidän ohittaessaan Knutssonin perheen talon.

Hänen oli ajettava nyt erittäin hiljaa. Heidän edessään näkyivät vain yhden rengasparin jäljet tuoreessa lumessa. Korkeat kuuset tien molemmin puolin tekivät iltapäivän hämärästä entistä synkemmän.

”KOLME!” huusi Ella ja nosti kätensä jonkinlaiseksi voitonmerkiksi.

Talo piirtyi hitaasti esiin lumipyryn keskeltä, mutta Heidi näki välittömästi, että jokin oli vialla. Kaikissa ikkunoissa paloi kirkas valo, ja joka ikinen kattolamppu koko talossa näytti olevan päällä. Myös ulkovalo paloi ja levitti kalseaa valoa pihaan ylle.

”Mistä on kyse?” Heidi sanoi.

”Mitä tarkoitat?” sanoi Sam ja nojasi eteenpäin.

”Täällä näyttää kummalliselta.”

Kun he pääsivät lähemmäksi, Heidi huomasi Emanuelin Volvon, joka oli puoliksi piilossa isän lumen peittämän Subarun takana, sekä kengänjäljet, jotka johtivat portaisiin. Ja sieltä takaisin.

Kent pysähtyi keskelle pihaa.

Talon sisällä ei näkynyt liikettä, kukaan ei vilkuttanut keittiön ikkunasta eikä kukaan tullut rappusille heitä vastaan, kuten vanhemmilla oli tapana tehdä. Kukaan ei odottanut heitä.

Heidi oli täysin keskittynyt taloon ja mahdollisiin liikkeisiin sen sisällä eikä huomannut Emanuelia ennen kuin tämä seisoj auton oven ulkopuolella verestävät silmät sepposen selällään.

Heidi kopeloi turvavyötä ja auton ovea, sormet eivät tahtoneet kunnolla totella, mutta lopulta hän onnistui kampeamaan itsensä ulos.

”Miksi sinä et vastaa puhelimeen?” hän kivahti. ”Olen soittanut ja viestittänyt kuin mielipuoli.”

”Älä mene sisälle”, Emanuel sanoi. ”Et halua nähdä sitä. Ja pidä lapset autossa sisällä.”

Heidi tunki hänen ohitseen.

”Minä tarkoitan sitä, Heidi. Sinä vielä kadut.”

Emanuel asettui hänen eteensä, ja nyt Heidi huomasi veljensä itkevän.

”Olen soittanut poliisit. He ovat tulossa.”

Heidi näki Kentin silmäkulmastaan syöksyessään kohti rappusia. Eteisessä kaikki näytti olevan ennallaan. Isän kengät ja kumisaappaat olivat siistissä rivissä, taskulamppu roikkui naulassa oven pielessä, ja tuohikori oli pullollaan lapasia ja myssyjä.

Mutta sitten hän näki pienet veriset polkuanturoiden jäljet, jotka kulkivat pitkin poikin puulattiaa.

Hänen astuttuaan keittiöön kaikki seisahtui.

Ensimmäisenä hän näki veren. Mustaa verta oli valunut lähes kynnykselle asti. Kuivuneen lammikon keskellä makasi hänen isänsä selällään, suu ammollaan ja käsivarret levällään. Hänen ruutupaidassaan oli suuri tumma laikku keskellä rintaa. Silmälasikotelo oli valunut ulos rintataskusta ja lojui pään vieressä lattiaan takertuneena.

Keittiönpyödan keskellä istui Kurre nuolemassa tassujaan.

Heidi jähmettyi näyn edessä. Ympärillä olevat äänet vaikenivat. Kun hän lopuksi käänsi päätään ja huomasi äitinsä keittiön toisessa päädyssä, myös valot katosivat. Jalat pettivät alta ja hän tuupertui.

2

PETRA WILANDER yritti ajaessaan olla välittämättä, kun Urban Bratt rummutti sormilla hermostuneesti polviaan. Gustav Adolfiin vievä tie oli tavallisestikin mutkikas ja vaivalloinen, ja tällaisessa säässä sitä oli todella epämiellyttävä ajaa. Lumisade oli tosin lakannut, mutta ajoväylä oli liukas ja auraamaton. Kaiken lisäksi tähän vuorokauden aikaan kaukvaloista ei ollut apua, sillä harmaa iltahämärä peitti ajovalojen hehkun alleen.

”Niin, eihän meillä tosiaan ole mikään kiire”, Urban sanoi ja keskeytti rummutuksensa hetkeksi.

”Ei, ei olekaan”, Petra sanoi.

Iäkäs pariskunta oli löydetty kuolleena kotoaan. Heidät oli todennäköisesti murhattu ryöstön yhteydessä.

Petra ei ollut koskaan oppinut suhtautumaan ammattimaisesti kuolemaan johtavaan väkivaltaan, joka kohdistui lapsiin ja haavoittuvassa asemassa oleviin naisiin, vaikka olikin toiminut poliisina jo kaksikymmentä vuotta. Lähes yhtä vaikeaa oli, kun se kohdistui täysin puolustuskyvyttömiin ihmisiin.

Kun he alkoivat lähestyä Gustav Adolfia, Petra vilkaisi vielä kerran gps-paikanninta ja totesi, että he löytäisivät perille ilman digitaalista apua.

”Luulen tietäväni, mikä talo se on”, hän sanoi. ”Se oli myynissä viime syksynä, ja kävin katsomassa sitä.”

Vanha pariskunta oli ollut kotona mutta pysytellyt sivussa, kun välittäjä esitteli hänelle paikkoja. Hän muisti sairaspedin, joka ei näyttänyt kuuluvan muuten niin kauniiseen olohuo-

neeseen, sekä lääkepurkit rullapöydän päällä vuoteen vieressä. Navetassa oli tuoksunut edelleen lehmältä, ja suuressa ladossa oli seissyt komea rivi vanhoja autoja. Osa niistä todellisia harvinaisuuksia, mikäli välittäjään oli uskomista.

”Eikö se sitten ollut makuusi?” Urban kysyi.

”Talo oli todella hieno, mutta se oli mielestäni liian iso ja sijaitsi vähän liian syrjässä.”

”Luulin, että sellaista sinä nimenomaan etsit.”

”Joo, mutta haluaisin mielelläni nähdä ja kuulla naapurit kuitenkin edes etäisyyden päästä.”

Etenkin koska tulisin asumaan siellä yksin, hän ajatteli.

Hän oli jatkanut Ekshäradin talon vuokraamista syksyllä, vaikka Tjernevägenin omakotitalo oli myyty ja hänellä oli jonkin verran rahaa pankissa. Mutta hän kaipasi jotakin pysyvää, paikkaa jossa hän voisi todellakin aloittaa alusta. Tällä hetkellä kaikki oli katkolla.

Lasse oli täysin odottamatta päätenyt kerrostalokolmioon lähelle Blinkenbergsparkenia. Itse hän ei kestäisi siellä viikkoakaan, mutta Lassella oli ilmeisesti tätä nykyä toisenlaiset prioriteetit. Toisenlaiset suunnitelmat, joista hän ei tiennyt mitään.

Petra hiljensi vauhtia, kääntyi soratielle ja ajoi syvemmälle metsään.

Kun he pääsivät perille, punaisen talon edustalla oli jo kolme autoa pysäköitynä. Portailla seisoivat kaksi hahmoa, mies ja nainen.

Petran sammutettua moottorin kovaääninen vaikerointi tunkeutui sisälle autoon ja mies, joka oli pukeutunut vihreään, isotaskuiseen parkatakkiin, tuli heitä vastaan.

”Minä hälytin teidät”, hän sanoi. ”Emanuel Tynning.”

Kyyneleet valuivat pitkin hänen nenäänsä, ja huulet näyttivät vitivalkoisilta.

”Vanhempamme ovat sisällä keittiössä”, hän sanoi ja kuivasi poskensa kintaalla.

Hän hengitti syvään.

”Minun olisi pitänyt kiirehtiä tänne suoraan töiden jälkeen,

mutta en voinut kuvitellakaan mitään tällaista, tarkoitan että heillähän on käytössään kotipalvelu ja hälytin ja niin edelleen, joten en ajatellut, että mitään tällaista voisi tapahtua...”

Petra laski toisen kätensä hänen käsivarrelleen.

”Käydään kohta kaikki läpi kaikessa rauhassa.”

Urban oli kadonnut jo talon uumeniin. Kun Petra sai hänet kiinni, hän seiso i keittiön kynnyksellä ja katseli ympärilleen.

”Hyi helvetti”, hän sanoi. ”Tässä onkin Sodalle tekemistä.”

Kaksi ruumista lojui kumpikin keittiön eri päädyissä. Ei ollut epäilystäkään, että he olivat jo kuolleita.

Mies makasi verilammikossa, häntä oli ilmeisesti ammuttu rintaan. Naisella, joka oli pukeutunut pehmeään plyysimekkoon ja paksuihin villasukkiin, ei ollut näkyviä vammoja, mutta hänen kasvonsa oli kiedottu kauttaaltaan kudottuun kaulaliinaan. Valkoinen kissa oli kiertynyt kerälle elottoman ruumiin viereen ja lepuutti päätään naisen vatsaa vasten.

Heidi veti viltin tiukemmin ympärilleen, mutta siitä ei ollut apua. Hampaat kalisivat, vaikka naispuolinen poliisi oli kääntänyt poliisiauton lämmityksen niin kovalle kuin suinkin mahdollista. Jäätävä kylmyys nousi hänen oman ruumiinsa sisältä, suoraan luuytimestä.

”Tulin tänne noin tunti sitten”, sanoi Emanuel takapenkiltä. ”Ovi ei ollut lukossa, mutta nykyään se harvemmin on, joten en reagoinut siihen. Kotipalvelu jättää sen usein auki ruoka-toimituksia ja sen sellaisia varten.”

Hänen äänensä kuulosti vääristyneeltä, aivan kuin hän olisi puhunut jossain kaukana vedenpinnan alla.

Naispuolinen poliisi oli ottanut esiin lehtiön, johon teki muistiinpanoja. Hän oli esitellyt itsensä, mutta Heidi ei muistanut hänen nimeään. Hänen nahkahansikkaansa lojuivat siistissä pinossa auton kojelaudalla.

Miespuolinen poliisi oli rämpinyt lumessa muovinauharullan kanssa ja eristänyt tontin.

”Oliko jokin eri tavalla silloin, kun saavuit?” poliisi kysyi.
”Kiinnititkö huomiota johonkin?”

”Tunsin jo eteisessä kuvottavan hajun, joka muistutti ummehtuneita jätöksiä, mutta se oli luultavasti ainoa asia, jota ajattelin.”

”Et nähnyt merkkejä epäjärjestyksestä? Tai väkivallasta?”

”En”, Emanuel sanoi. ”En tuolloin. En heti saapuessani. Sittemmin toki huomasin, että olohuoneessa oli täysi seka-sorto, mutta se oli vasta sitten, kun kävin läpi koko talon. Minusta on edelleenkin omituista, ettei heillä ole mattoja. Me keräsimme pois kaikki alakerran räsymatot sen jälkeen, kun äiti viime syksynä mursi jalkansa. Sen jälkeen tämä paikka ei ole oikein tuntunut kodilta. Sitä minä ajattelin, mutta se ei nyt liity tähän.”

”Ymmärrän”, poliisi sanoi.

Heidi kurkisti ulos ikkunasta ja varmisti, että Kent ja lapset istuivat edelleen autossa. Kyllä, siellä he olivat. Lapset eivät missään nimessä saisi mennä nyt sisälle taloon.

”Anteeksi, jos hölötän”, Emanuel sanoi. ”Pääni tuntuu olevan pyörällä.”

”Älä huoli”, poliisi sanoi. ”Entä sen jälkeen, kun olit astunut eteiseen. Mitä sitten teit? Mihin menit?”

Emanuel vaikeni.

”Menin keittiöön”, hän lopulta sanoi. ”Vain siellä paloi valot, joten ajattelin, että heidän täytyi olla siellä.”

Poliisi odotti hänen jatkavan.

”Niin, siis...”

Emanuelin ääni kohosi falsettiin, lähestulkoon samalla tavalla kuin silloin, kun hänellä oli ollut äänenmurros. Hän rykäisi muutaman kerran ennen kuin pystyi jatkamaan.

”Ensimmäisenä näin äidin jalat. Luulin, että hän oli kaatunut, joten säntäsin keittiöön auttamaan häntä. Silloin huomasin isän. Verta oli tolkkuttoman paljon.”

Poliisiradio särähti.

”Menin peremmälle ja tunnustelin heitä”, Emanuel jatkoi. ”Mutta ei siinä ollut mitään mieltä. Oli jo aivan liian myöhäistä. He olivat molemmat jääkylmiä.”

Emanuel kumartui eteenpäin ja nojasi otsaansa Heidin niskatukea vasten. Hän tunsu istuimensa työntyvän hiukan eteenpäin.

”Tiedättekö, oliko vanhemmillanne riitaa kenenkään kanssa?” poliisi kysyi.

Poliisiradio särähti jälleen.

Heidi pudisti päätään. Vaikka kuinka hän halusi auttaa, ajatukset löivät täysin tyhjää.

”Minulle tulevat tässä tapauksessa ainoastaan naapurit mieleen”, Emanuel sanoi. ”He asuvat muutaman sadan metrin päässä Gustav Adolfin päin mentäessä.”

”Mistä siinä oli kyse?”

”He ovat todella hankalia. Kiinteistöillä on yhteinen kaivo, ja he pelkäävät hysteerisesti jotain bakteeria. Rehillisesti sanottuna en ole koskaan oikein ymmärtänyt, missä ongelma piilee.”

”Nitriitissä”, Heidi sanoi, iloisena siitä, että pystyi vihdoinkin antamaan oman panoksensa. ”Se voi heikentää veren hapenotto-kykyä. Naapurit ostivat usealla tonnilla jonkinlaisen suodattimen ja halusivat isän maksavan osuutensa, mutta hän ei suostunut.”

”He ovat öykkäreitä, enemmän tai vähemmän”, Emanuel sanoi. ”Luulotautisia.”

”Mikä heidän nimensä on?” poliisi kysyi.

”Jon ja Tove Olofsson”, Emanuel sanoi. ”Mutta minun on vaikea uskoa, että he pystyisivät jättämään jälkeensä tällaisen verilöylyn. Se vaikutti ennemminkin murtovarkaudelta.”

”Rikospaikkatutkijat ovat matkalla”, poliisi totesi ja kääntyi Heidn puoleen. ”Meidän täytyy puhua kanssanne lisää vielä myöhemmin, joten toivon että sinä ja perheesi voitte jäädä lähiseudulle muutamaksi päiväksi.”

Kyllä, tietenkin, Heidi ajatteli. Mehän olemme tulleet tänne joulunviettoon.

Sitten hän tajusi, ettei joulua juhlistaisi tänä vuonna lainkaan. ”Totta kai”, hän vastasi. ”Voimme varmasti asua Emanuelin luona.”

Emanuel nyökkäsi.

Naispuolinen poliisi otti ylös heidän puhelinnumeronsa ja varmisti, että he kykenisivät huolehtimaan toisistaan.

”Tässä teille käyntikorttini”, hän sanoi. ”Ottakaa yhteyttä, jos jokin mietityttää tai jos mieleenne tulee jotakin tärkeää. Olen todella pahoillani.”

Heidi ymmärsi, ettei tässä tilanteessa voinut sanoa juuri paljon muuta. Silti *olen paboillani* kuulosti hyvin vähäpätöiseltä suhteessa hänen sisällään voimistuvaan huutoon, ja hän joutui hillitsemään itsensä, ettei olisi paiskannut auton ovea kiinni niin lujaa kuin pystyi.

Kun jouluidylli särkyy

Suosikkisarjan päätösosassa joulu lähestyy, mutta tunnelma on kaikkea muuta kuin lämmin. Isovanhempien luo joulunviettoon saapuva lapsiperhe tekee karmivan löydön: vanhukset on surmattu. Poliisit Christer Berglund ja Petra Wilander epäilevät ensin, että kyseessä on pieleen mennyt ryöstö, mutta vähitellen tapauksesta alkaa paljastua yhä epämiellyttävämpiä piirteitä. Sairauslomalta palannut Magdalena Hansson hyppää keskelle Hagforsia ravistelevaa murhatapausta, joka johtaa ihmismielen pimeälle puolelle.

Lukijoiden rakastama Hagfors-sarja kertoo elämästä, rikoksista ja rakkaudesta pikkukaupungissa.
Juhlimaan tulkaa on sarjan seitsemäs ja viimeinen osa.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-3750-3